

prima instanță: R. Popescu
instanța de apel: G. Eni, V. Movilă, N. Bondarenco

dosarul nr. 3ra-585/15

ÎNCHEIERE

29 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Tamara Chișca-Doneva
Valentina Clevadi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Cantemir

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Individuale
„Vita - Culicovschi” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Cantemir cu
privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 02 decembrie 2014 prin care a fost
respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Cantemir și
menținută hotărârea Judecătoriei Cantemir din 20 decembrie 2013, prin care acțiunea
a fost admisă

constată:

La 25 ianuarie 2013, ÎI „Vita - Culicovschi” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva IFS pe raionul Cantemir cu privire la contestarea actului
administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la 26 octombrie 2012, IFS Cantemir a
efectuat un control fiscal prin metoda verificării operative în urma căruia a fost
întocmit actul nr. 1-599144, prin care s-a stabilit lipsa documentelor de proveniență la
o gamă largă de producție agricolă.

Susține că nefiind de acord cu cele menționate în act, a depus contestația cu
nr. 1211/02 din 10 noiembrie 2012, care a fost recepționată de către IFS Cantemir la
12 noiembrie 2012 și care a rămas neexaminată, mai mult ca atât nefiind nici
înregistrată, astfel IFS Cantemir încălcând flagrant art. 8 lit. g) Cod fiscal care
prevede dreptul să conteste, în modul stabilit de legislație, deciziile, acțiunile sau
inațiunea organelor cu atribuții de administrare fiscală și ale persoanelor cu funcții
de răspundere ale acestora.

Afirmă că la 21 noiembrie 2012, IFS Cantemir a emis decizia nr. 666 prin care
a aplicat ÎI „Vita - Culicovschi” sancțiune fiscală sub formă de amendă în mărime de
10000 lei pentru neprezentarea la prima cerere a documentelor necesare în timpul
controlului.

Relevă că la 11 noiembrie 2012, a contestat decizia în cauză, cu expunerea
detaliată a motivelor pentru care aceasta urmează a fi considerată ilegală și anulată.

Invocă că decizia din 21 noiembrie 2012 a fost emisă în lipsa reprezentantului întreprinderii și fără a se lua în considerație probele argumentate care demonstrează conformarea întocmai a întreprinderii la legislația fiscală, fără a lua în considerație că a fost depusă o contestație, precum și din considerentul că deși, în act se vorbește despre lipsa documentelor de proveniență a roșiilor murate, verzei marinate, conopidei, chiperilor marinate, bostanului marinat, adjicăi, țelinei, chiperilor proaspete, morcovilor, cartofilor, cepei, usturoiului, sfeclei, contrar celor expuse în act, în decizia din 21 noiembrie 2012, se menționează despre neprezentarea la prima cerere a documentelor necesare organului fiscal pentru efectuarea controlului operativ și anume a documentelor de proveniență roșiilor în marinadă, varzei în marinadă, chiperilor în marinadă și conopidei.

Mai indică că în timpul controlului fiscal operativ, inspectorii fiscali au verificat facturile fiscale la o gamă largă de mărfuri la care nu s-au înregistrat abateri de la legislația fiscală, iar la solicitarea lor de a li se prezenta facturile fiscale la producția agricolă, li s-a explicat că întreprinderea procură producția agricolă în baza actelor de achiziție a mărfurilor, insistând să li se prezinte doar facturi fiscale, alte acte nu au fost luate în considerație.

Consideră că pârâtul flagrant a încălcat prevederile imperative ale art. 11 Cod fiscal, care stipulează că apărarea drepturilor și intereselor contribuabilului se face pe cale judiciară sau pe alte căi prevăzute de prezentul cod și de alte acte ale legislației. Toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului.

Mai invocă că IFS Cantemir eronat a interpretat prevederile art. 253 Cod fiscal, care statutează că împiedicarea controlului fiscal prin neasigurarea accesului în încăperile de producție, în depozite, în locurile de păstrare a bunurilor, în spațiile comerciale și în spațiile cu o altă destinație, prin neprezentarea de explicații, date, informații și documente, necesare organului fiscal, asupra problemelor care apar în timpul controlului, prin alte acțiuni sau inacțiuni se sancționează cu amendă de 10000 de lei.

Invocă că inspectorii fiscali insistau la prezentarea facturilor fiscale, însă li s-a explicat că producția agricolă este procurată în baza actelor de achiziții, alte explicații atât verbale cât și în scris nu au fost solicitate de către inspectori, mai mult decât atât atunci când au fost prezentate, nu au fost luate în considerație.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. art. 5, 7,9, 117 alin. (3), 166 CPC, art 12, 216 Cod civil, art. 8 alin. (1) lit. g), 268, 269 alin. (2) Cod fiscal.

Solicită anularea deciziei IFS Cantemir nr. 666 din 21 noiembrie 2012.

Prin hotărârea Judecătoriei Cantemir din 20 decembrie 2013 a fost admisă cererea de chemare în judecată a ÎI „Vita - Culicovschi” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Cantemir cu privire la contestarea actului administrativ, anulată decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Cantemir nr. 666 din 21 noiembrie 2012.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 02 decembrie 2014, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Cantemir și menținută fără modificări hotărârea primei instanțe.

La 23 februarie 2015, prin intermediul Oficiului poștal, IFS Cantemir a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 02 decembrie 2014, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe,

pronunțarea unei noi hotărâri și trimiterea pricinii la rejudecarea pricinii în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu încheierea recurată, considerând-o ilegală și pasibilă de a fi casată.

Susține că instanța de apel examinând cererea de apel împotriva hotărârii Judecătoreiei Cantemir din 20 decembrie 2013, a făcut trimitere la o hotărâre inexistentă sau la o hotărâre ce nu se referă la cazul dat și a reținut că reprezentantul intimatului ÎI „Vita-Culicovschi”, în ședința instanței de apel a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii Judecătoreiei Cahul din 17 mai 2014 pe care o consideră legală și întemeiată.

Menționează că conform art. 432 (2) lit.b) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, astfel, la articole care nu se referă la cazul dat și anume art. 235 alin. (2) Cod fiscal, care stipulează că pentru încălcarea fiscală poate fi aplicată sancțiunea fiscală sub formă de amendă.

Remarcă că au fost încălcate normele de drept procedural și anume art.390, 432 alin. (2) CPC, nu au fost aplicate normele de drept material care trebuiau să fie aplicate și anume art.253 alin. (1) al Codului fiscal.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților, inclusiv a recurentului, la 16 decembrie 2014, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată (f. d. 91), fiind recepționată de către recurent la 24 decembrie 2014, fapt confirmat prin avizul de recepție (f. d. 93).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 23 februarie 2015, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de IFS pe raionul Cantemir nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Nici argumentul recurentului IFS Cantemir cu privire la faptul că în conținutul deciziei recurate instanța de apel a făcut trimitere la o hotărâre irelevantă la caz, prin mențiunea că intimatul în ședința instanței de apel a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii Judecătoriei Cahul din 17 mai 2014 pe care o consideră legală și întemeiată, nu constituie temei de admitere a recursului.

Or, este evident că mențiunea dată constituie o omisiune vădită, care prin prisma prevederilor art. 249 alin. (2) CPC, poate fi corectată de către instanța de judecată chiar și din oficiu.

Ca urmare, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de IFS pe raionul Cantemir, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de IFS pe raionul Cantemir ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Cantemir se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi